

רוחל'ה מתחתנת

מחזה ישראלי חדש מאת סביון ליברכט

תיאטרון
בית ליסין
הבי ישראלי

רוחל'ה מתחתנת

מחזה ישראלי חדש
מאת סביון ליברכט

בימוי: ציפי פינס
עיצוב תפאורה: כנרת קיש
עיצוב תלבושות: יוסי בן-ארי
מוסיקה: אורי וידיסלבסקי
עיצוב תאורה: רוני כהן

משתתפים (לפי סדר א'-ב):
ששון גבאי - שלוימה
מיה דגן - לאה
אברהם סלקטר - סטאשק
מיכה סלקטר - אהרל'ה
קן צור - רוחל'ה

הצגה ראשונה: 4.7.2010
משך ההצגה: כשעתיים כולל הפסקה

מבט אל תוך הקונפליקט של הסוד

"מה באמת עשו אימא ואבא 'שם' במלחמה? 'מה עשו בשביל להינצל?' 'אולי אימא שלי הייתה ראש בלוק...' "אולי שכבה עם קצין ס.ס.? כולם אמרו שהייתה כל כך יפה..." למה דווקא הם ניצלו ולא האחרים מהמשפחה שלהם? מה עשו כדי להשיג אוכל? שאלות כאלו ואחרות, רובצות בחשכת פנטזיות הילדות והנעורים של חלק מבני הניצולים. הן מרחפות כרוחות רפאים בתוך חלומותיהם ואף אורבות להם בחדר הטיפול הפסיכולוגי, שם הן קורמות עור וגידים על מנת לנסות להבין, לדעת, מה קרה באמת. איך? איפה? למה?

מתוך השתיקות, נולדות הפנטזיות. הן תוצר מובהק של החושך ושל הלא מודע. כאשר הילד נמלא בפחדים, בשאלות, בתהיות ואינו מקבל עליהן מענה או התייחסות מרגיעה, באות ועולות המפלצות השוכנות במעמקי נפשו. מקורן בעולם הארכיטיפי-מיתולוגי של התודעה המוקדמת והן נעמדות למול מיטתו. רק כאשר תבוא אליו אימו ובמלים רכות ואוהבות תדליק עבורו את האור, הן תיעלמנה חזרה אל נבכי החשיכה ממנה הגיחו.

השתיקה הינה חוויה המוכרת לבני הניצולים. שכן, גם אם סיפורו להם את סיפור השואה, גם אם ריחפו בבית שמות מחנות ההשמדה, שמות הנכחדים ושמות הערים השונות, גם אם שמעו את סיפורי הרעב וייסורי המחנה, מן הסתם, קיים לצד כל אלו גם סוד שאינו מסופר. סוד זה, איננו בהכרח בעל אופי דרמטי, הוא יכול להיות אותו רגע בלתי נסבל ואינטימי של פרידה על המסילה או זיכרון של יד מושטת ואי היכולת לתפסה. לספר את אותו הרגע, לחזור אל אותו המקום הרגשי, יכול לעלות רגשי אשמה, אין אונים וזעם כה רבים, העלולים לעיתים קרובות לערער ולסכן את ההגנות שבנה לעצמו הניצול בכדי שיוכל לחיות באופן שפוי ולבנות לעצמו חיים ומשפחתה חדשה.

"איתי תמיד דיברת על המלחמה..." משדלת לאה את אביה הסגור בתוך שתיקתו, "לא על זה" עונה לה אביה. לספר את הסוד, יכול להיות בלתי נסבל, משגע, ממית. ולכן הוא נקבר עמוק בתוך נפש הניצול. אלא שיש לכך מחיר. הסוד

"זה נהיה דבר גדול מדי, לא לפי מידתנו..." מודה אהרליה, "הרעל של הסיפור חדר אלינו ואנחנו לא מצליחים כל כך להתגבר עליו..."

הם מתחילים להזדהות עם הוריהם הניצולים, להגן עליהם ולהצדיק אותם. אכן, אין להם כל יכולת במצב זה, לשחרר את עצמם בכוחות עצמם. משהו באוטונומיה שלהם אבד, הם בלועים בטרואמה הקולקטיבית שהגיחה והציפה את המציאות שלהם, את התוכניות שלהם את השמחה שלהם. הם לא יכולים לבנות דבר משל עצמם כעת. כדי להשתחרר, הם זקוקים לאב, לנושא הסוד. רק הוא יכול להחזיר להם את הרשות לחיות. רק הוא יכול "להדליק להם את האור" ולהחזיר את המפלצת שהשתחררה, חזרה לחשיכה ממנה הגיחה.

במחזה עולות השאלות המעסיקות את כולם ואת בני הדור השני בעיקר. האם לצד הרצון לשמור ולתעד את מה

שאירע, נכון גם לשתוק? להוריד סודות אלי קבר? האם ניתן לחיות עם זיכרונות מסוימים או שהם ממיתים ומצמיחים כל דבר שגדל ופורח? האם ניצולים מסוימים אכן חשים שהמתים ניצחו אותם? ושהם נידונים לחיות בבועה התלויה לה בין העבר וההווה, מוצאים נחמה והקלה במזיגת תה למתיהם?

המחזה מביא לנו פיתרון אפשרי. עוצב אך עם אופציה לחיים על חשבון ויתור. אולי באמת נכון שהזיכרונות ימותו לפנינו? אם זה המחיר שעלינו לשלם? כי יש זיכרונות השייכים לעולם המיתי ומקומם רק בפנטזיה, ואיתם לא ניתן לחיות. אי אפשר להכניס את הלא אפשרי לחיים. וכך, נשאר הסוד, הסיפור, כלוא גם הוא במקומו הראוי - בתוך בועה התלויה לה בין העבר והווה.

אסתי לי-דר, פסיכותרפסטית יוגיטאית עמק, ירושלים

צילומים בשחור-לבן

עמוק במגירות או באלבומי תמונות מהסוג הישן, מחזיקים ניצולי שואה את הצילומים הספורים של יקיריהם שניספו. מעטים הם הצילומים ששרדו. רובם נשלחו לפני המלחמה לקרובי משפחה מעבר לאוקיינוס. אירופה, אחרי שנשלחו הצילומים למקום מבטחים, טרפה את רוב המצולמים.

הצילומים, רובם ככולם בשחור-לבן, דומים להפליא אלו לאלו: בכולם אנשים כבדי סבר לבושים במיטב בגדיהם, ילדים ותינוקות מנקדים את שורת המבוגרים, וכולם מסודרים מול המצלמה שהוזמנה לכבוד האירוע. את דמיוני הם מסעירים, כי הם ייצוגים של מציאות שנעלמה, רגע קפוא במימד הזמן, מאיימים לעורר מרבצם זכרונות שאין כוח לשאתם.

הצילומים האלו זוכים לחקירה דקדקנית; שוב ושוב נבחנים פרטי הפרטים: ההבעות, הלבוש, שפת הגוף. זאת מתוך מאמץ למצוא דמיון, לקשור בין הדוד המת לאחיינו, בין הסבתא והנכדה שלא הכירו זו את זו.

ברבים מסיפורי יש עיסוק בצילומים. לפעמים הם מופיעים בשורה אגבית; לפעמים בלב הסיפור. ב"איש ואישה ואיש" יושבת אישה במחלקה הסייעות ומנסה להקים לתחייה את זכרונה המת של אמה באמצעות הצגת צילומים. ב"נשים של אבא" מתחיל הגיבור לשחזר את תקופת ילדותו המודחקת באמצעות צילומים.

והנה כך מתחיל סיפור קצר בשם "האלבום של אמא", שעיסוקו במציאות ובייצוג המסולף של המציאות הזאת בצילומים: "מן הימים הרעים - מצא עצמו ד"ר יהושע חושן מהרהר בדרך אל מכוניתו - מן הימים הרעים לא נמצא אף צילום אחד. כאילו נחפזו להנציח את הימים הטובים בטרם יחלפו, לקיים על פיסות הנייר המבריקות את המראות, כצוואה רשומה בתמונות: הנה, כך צריכים הדברים להיות. ואם יבגדו ברצון האנשים - בכוח יוציאו אותם האנשים מתוך זיכרונותיהם".

ככל מחזה, גם גרסתו הראשונה של מחזה זה עברה תהפוכות בדרכה אל הגרסה הסופית. הערות הבימוי שנכללו בה לא היו אלא פיגומים שעזרו לי להקים בדמיוני את זירת ההתרחשות. אבל משפט אחד בהוראות הבימוי, שבמקרה הזה היה יותר משאלת לב מהוראה, שרד בשלמותו מראשית ועד אחרית: "במקום כלשהו על הבמה יהיה צג דיפדוף שעל פניו ייראו צילומים".

כשכתבתי את השורה הזאת לא היה לי מושג איך יתמשש הדבר על הבמה. כנרת קיש וציפי פינס מילאו את המשאלה הזאת, והרגע שבו מופיעים הצילומים הוא, מבחינתי, רגע מפעים לב.

סביון ליברכט

אבא אבא

אבא, אבא אבא

אבא ויני

אני ואבא

אבא

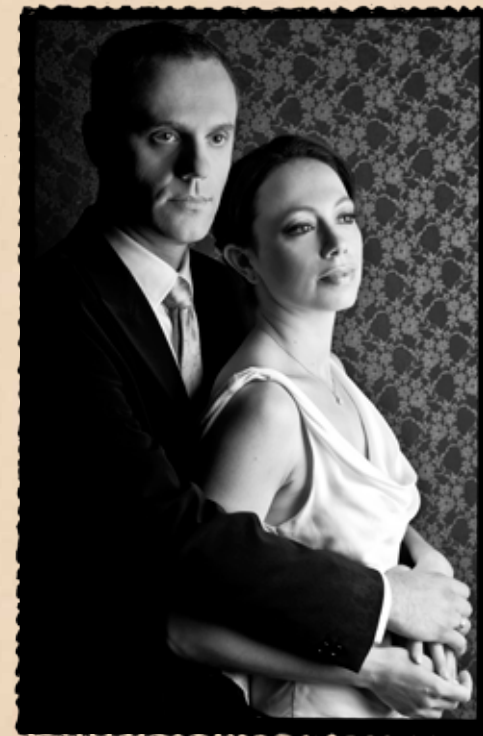
אני ואבא'ה

אני ואבא

אבא אבא

אני ואבא'ה

דין המחנות

במחנות העקורים שקמו על אדמת גרמניה אחרי השואה, הניצולים נתקלו לא אחת בכמה ממעניהם, יהודים דווקא: חברי יודנראט בגטאות, קאפו ואחראים על בלוקים במחנות המוות. בבתי המשפט המאולתרים ליהודים שנחשדו בשיתוף פעולה עם הנאצים, העונש הקשה ביותר, אות קין שלא יימחה, היה הוצאת הנאשם מכלל ישראל.

רגינה שיינברג נחשפה במאי 1946. זה היה במשחק כדורגל שהתקיים במחנה העקורים נוי-פריימן בגרמניה. יהודים שישבו בקהל זיהו את שיינברג כמי שהייתה "אחראית חדר" בבלוק A 25 במחנה הריכוז וההשמדה אושוויץ-בירקנאו. לפי תיעוד היסטורי המתאר את קורותיה של שיינברג, כמה חודשים לאחר שזוהתה במגרש הכדורגל היא הועמדה לדין בבית משפט יהודי במחנה העקורים. סיפורה של שיינברג

הוא רק דוגמה אחת להליכים המשפטיים מתחת לאפס של השלטונות האמריקאיים בעשרות מחנות עקורים שהיו בשליטתם אחרי מלחמת העולם השנייה. את ההליכים נקטו יהודים, נגד יהודים אחרים, במאמץ למצות את הדין עם בני עמם ששיתפו פעולה עם הנאצים. את מספר ההליכים קשה להעריך, ואופיים השתנה בשנים שבהן חיו העקורים במחנות. בתחילת הדרך פעלו בתי הדין היהודיים בחשאי, ובחלוף הזמן הפכו למערכת מסודרת עם שופטים קבועים ופרוצדורה ברורה.

צדק פנימי

הצורך של יושבי מחנות העקורים לנקוט הליכים משפטיים נגד משתפי פעולה יהודים נבע מהחשש שלא ימוצה עמם הדין,

אומר פרופ' יהודה באואר, מבכירי חוקרי השואה בעולם. "העקורים", מוסיף באואר, "לא ידעו שמדינת ישראל, שעדיין לא קמה, תחוקק חוק שיאפשר להעמיד לדין יהודים ששיתפו פעולה עם הנאצים (החוק לעשיית דין בנאצים ובעוזריהם). הם חששו שמשתפי הפעולה יחמקו למדינות שונות בלי שימוצה הדין עמם. הם ראו במשפטים שהתנהלו במחנות

הזדמנות אחרונה לעשות צדק פנימי". ד"ר זאב מנקוביץ, חוקר ב"ד ושם" שעסק בחיים במחנות העקורים, אומר כי ניצולי השואה ביקשו "לטהר את המחנה היהודי" ממעשי משתפי הפעולה. עו"ד רבקה ברוט, החלה את המחקר בהליכים משפטיים שננקטו נגד משתפי פעולה יהודים לאחר הקמת המדינה, מכוח החוק לעשיית דין בנאצים ובעוזריהם. בדבריו של שר המשפטים ב-1950, פנחס רוזן - כשהניח את

הצעת החוק לפני הכנסת - היא מצאה את הרציונל שעמד מאחורי הפורומים המשפטיים שהוקמו במחנות העקורים. כדי לתאר את תכלית החוק ציטט רוזן, בשיבוש, פסוק מקראי. השר אמר "והיה מחננו טהור". במקור (ספר דברים, פרק כ"ג, פסוק ט"ו) נכתב: "והיה מחניך קדוש". טיהור המחנה, אומרת ברוט, היה המשימה העליונה שהציבה לעצמה ההנהגה היהודית במחנות: ניקוי השורות ממשתפי הפעולה וממעשיהם. פורומים משפטיים היו נחוצים גם כדי למנוע מניצולים, שזיהו אדם שהתעלל בהם במחנות הריכוז - למשל, הקאפו שהיה ממונה עליהם - לעשות בו שפטים. "אנשים זיהו את הקאפו שלהם מהמחנה, התנפלו עליו ברחוב וביקשו לעשות בו ליניץ", מסביר ד"ר מנקוביץ. "אלה לא היו

מקרים ספורים. רבים במחנות העקורים זיהו משתפי פעולה שהתעללו בהם ובמשפחותיהם, וזה איים על הסדר במחנה".

לדבריו, היה חשש שהאמריקאים, ששלטו במחנות, יטלו מהיהודים את הזכויות האוטונומיות שניתנו להם אם ינהלו משפטי שדה. הנהגת המחנות, מצדה, "לא רצתה ששארית

"אין כאן התמודדות עם נאשמים שאפשר לסווג אותם מלכתחילה כ'רעים' או 'טובים' באופן מוחלט", אומרת ברוט. לדבריה, במשפטים שהיו בישראל בתחילת שנות ה-50, לנאשמים יהודים, המעשים שיוחסו להם נתפשו בציבור ובמערכת המשפט כשיתוף פעולה. "לא פשעי הגרמנים עמדו במרכז הדיון המשפטי, אלא פשעי היהודים, אשר השיח הציבורי הרשיע אותם כבוגדים עוד לפני האשמתם בפלילים. התמונה הכללית שעלתה מאותם משפטים, היתה של דילמות והתחבטויות מוסריות, שלא תאמו את סיפורי הגבורה שנשמעו בפרהסיה הישראלית באותן השנים. כך היה גם בהליכים במחנות העקורים."

מתוך כתבה של תומר זרחין - "דאדז" 8.6.10

עוד בגטאות

בהתלבטות הניצולים בנוגע לעריכת משפטים למשתפי הפעולה נתקלה גם פרופ' דינה פורת מהחוג להיסטוריה של עם ישראל באוניברסיטת תל אביב. פורת אומרת כי כבר בגטאות החלו היהודים לבוא חשבון עם משתפי פעולה יהודים. פעילות זו נמשכה גם אחרי המלחמה, כשהיהודים היו בדרכם מאירופה לארץ ישראל. חטיבת שרידי מזרח אירופה, התארגנות על מפלגתית שהקים קובנר לאחר השואה, החליטה להעמיד לדין יהודים שבגדו בעמם. החטיבה הקימה משרד בבוקרשט ופתחה תיקים נגד משתפי פעולה, מספרת פורת, אבל אז הגיעה הוראה מקובנר לעצור את ההליכים. "קובנר, אחרי שדבק בהכרח לשפוט משתפי פעולה יהודים ולהכריז, במקרים המתאימים, על יהודים שאינם ראויים לבוא בקהל ישראל, הגיעה למסקנה שאין מקום למשפטים מסוג זה. הוא הבין שאי אפשר לשפוט את מה שהיה שם בכלים נורמליים".

הקמתו, "להוציא מחוץ למחנה" אנשים שבתקופת המלחמה "פעלו נגד האינטרסים של העם היהודי". העונשים שהוועדות הטילו על המורשעים כללו הריבליטציה - טיהור מהחשדות, הפסקת פעילות ציבורית לתקופת זמן או ללא הגבלה, הוצאת המורשע מהכלל היהודי ובמקרה קיצוני ונדיר הסגרתו לבית דין צבאי זר. "משפטים כאלה נראו קשה לנהל" אומר פרופ' באואר, "קשה לרדת לחקר האמת. אם זה אוקריאני שמואשם בהשתתפות ברצח יהודים - צריך לקבוע אם הוא רצח או לא. אבל כשמדובר ביהודי שמילא תפקיד של קאפו, שאומר, 'אם לא הייתי מקבל את התפקיד היו הורגים אותי', או בבעלת תפקיד במחנה ריכוז שנהגה באלימות, שאמרה לי פעם: 'אם לא הייתי מרביצה ליהודיות, מישוהו אחר, גרמני, היה מרביץ לה באמת' - למערכת שמבקשת לשפוט יהודים משתפי פעולה יש בעיה".

הפליטה תהפוך למשהו חייתי. במחנות העקורים היה ניסיון ליצור הרגשה של חזרת השליטה והנורמאליות, אחרי כל כך הרבה שנים של חוסר אונים. מערכת משפט היא חלק משמעותי מהניסיון להחזיר את השליטה לידים."

מחוץ למחנה

לפי ממצאיה של ברוט, בתי הדין היהודיים שפעלו במחנות שינו את אופיים החל מראשית 1948. ביוזמת איגוד היהודים המשוחררים באזור הכיבוש האמריקאי בגרמניה, שאיגד את מוסדות היהודים במחנות העקורים, הוקמה ועדת הריבליטציה, שמיסדה את מערכת המשפט המקומית (משפטים נערכו גם במחנות העקורים באוסטריה). ועדות הריבליטציה מיסדו את המשפטים במחנות, אבל הטילו על הנאשמים סנקציות פחותות, שעונש מאסר לא נמנה עמן. הן פעלו, כמו שנאמר בהחלטה הרשמית על

יוסי בן-ארי - עיצוב תלבושות

למד באקדמיה לאמנות ועיצוב בצלאל ובחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל-אביב. בין עבודותיו בתיאטרון – בתיאטרון בית ליסין: ילדי הכרך, סיפור אהבה בשלושה פרקים, מצא אשה מצא טוב, המסיבה, אהבה ממבט שלישי, החדר הכחול, פילומנה, המחזמר ברנשים וחתיכות, יחפים בפארק, חיים פרטיים, נערי ההיסטוריה, איש הגשם, גוד ביי אפריקה, מייק, סרט צרפתי, אלוהי הקטל, בראנזה. בתיאטרון הבימה: מר סאלימר המתוק, שלוש אחיות, סוניה מושקאט, מחילה, אנשים קשים, מרי-לו, ללכת עד הסוף. בתיאטרון הקאמרי: קידוש, זה הים הגדול. בתיאטרון החאן: מיס ישראל, החתונה, הא-הא, הנסיכה איבון, כנגן המנגן. בתיאטרון באר-שבע: דודתו של צ'רלי, אילוף הסוררת, מות הסוכן, כותרת ראשית, דני והים הכחול, אופרת הקבצנים, מקהלת אי-ההסכמה, בית המלאכה, פרלוד לנשיקה, כסף של אחרים. בתיאטרון יידישפיל: מסעות בנימין השלישי, עולמו של גבירטיג, הרוטשילדים, שני קוני למל, סיפור פשוט, דד'גאן ושומאכר לנצח. בתיאטרון הספרייה: יוסף וכותונת הפסים, להלביש עירומים, שורת המקלה. בבלט הישראלי: קופסאות החלומות. מלמד עיצוב תלבושות בסמינר הקיבוצים.

סביון ליברכט - סופרת, מחזאית

ילידת גרמניה. בת להורים ניצולי שואה. פירסמה שבעה קובצי סיפורים ושני רומנים, כולם בהוצאת "כתר": תפוחים מן המדבר 1986, סוסים על כביש גהה 1988, סינית אני מדברת אליך 1992, צריך סוף לסיפור אהבה 1995, הרומן איש ואישה ואיש 1998, נשים מתוך קטלוג 2000, סואד בסדרת קצרים 2000, מקום טוב לילה 2002, הרומן הנשים של אבא 2005. כתבה שלושה תסריטים שהופקו על-ידי הטלוויזיה: שם נרדף (עם עליזה אולמרט) 1989, כידונים ואורכידיאות 1991, האסיסטנט של אלוהים 1992. המחזה סוניה מושקט הועלה בתיאטרון הבימה ב-1998. רבים מסיפוריה עובדו למחזות יחיד ולתסריטים, ביניהם דשאים סגולים, הילד של דיאנה ואמא של ולנטינה. מחזותיה שהוצגו בחו"ל: סוניה מושקט, סינית אני מדברת אליך, תפוחים מן המדבר, הבנאליות של האהבה. זכתה בפרסי התיאטרון הישראלי: מחזאית השנה לשנת 2004 על המחזה סינית אני מדברת אליך ולשנת 2006 על המחזה תפוחים מן המדבר. המחזה שכתבה הבנאליות של האהבה זכה בפרס המחזה הישראלי של השנה (2009) ומוצג בימים אלה בתיאטרון בית ליסין.

אורי וידיסלבסקי - מוסיקה

בוגר האקדמיה למוסיקה ע"ש רובין בתל-אביב. כותב מוסיקה לתיאטרון, קולנוע ומחול מזה 20 שנה. כתב מוסיקה להצגות רבות בארץ, ביניהן: עיר הנפט, גורדיש, התאונה, איסמעיליה, המכשפה, משרתם של שני אדונים, הצד השלישי, הסוחר מוונציה, ביקור הגברת הזקנה, כטוב בעיניכם, נוצות, שירה, לב-טוב, שבר ענן, קיסריה סופ"ש, הדבר האמיתי, אונור, ריגוש, נהג ציירת, גוד ביי, אפריקה, אנדה, ולנטינו, מסילה לדמשק, המתאבד, מראה מעל הגשר. כתב מוסיקה לערבי מחול רבים, ביניהם: דירת שני חדרים, בהמות, חמורים, תא, דיו-כאן. במרכז סוזן דלל הועלו שני ערבים המבוססים על המוסיקה שלו: תעודת זהות, ורק גברים רוקדים. כתב מוסיקה לעשרות סרטים בארץ ובחו"ל, ביניהם: שחור, מכתוב, הפיתוי, ארץ חדשה, המיועד. בשנים האחרונות משלב בעבודתו כתיבת מוסיקה לתיאטרון וכתיבת מוסיקה לסרטים בחו"ל. הלחין את השיר ילדי חורף 73 שנבחר לשיר האהוב ביותר מבין כל שירי הלהקות הצבאיות בתכנית "שיר השירים".

ציפי פינס - בימוי

מנהלת כללית ואמנותית של תיאטרון בית ליסין. בוגרת אוניברסיטת תל-אביב במגמות תיאטרון ובימוי. שימשה כממאית בית ויועצת אמנותית בתיאטרון הילדים והנוער. ניהלה במשך 12 שנים את התיאטרון העירוני באר שבע. בימה כ-20 הצגות, ביניהן: מעלה הקרחות מאת אפרים סידון – בתיאטרון לילדים ולנוער. המטפס על העץ מאת תאופיק אל חכים – בתיאטרון צוותא. מיס דייזי מאת אלפרד אורי, שבר ענן מאת מרים קיני, אונור מאת ג'ואנה מורי-סמית – בתיאטרון בית ליסין, המלאך מאת אפרים סידון – בתיאטרון בית ליסין בשיתוף תיאטרון המדיטק, ועוד. משנת 1981 מלמדת משחק בבית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי. במשך כ-7 שנים לימדה והעבירה סדנאות כתיבה ובימוי לסטודנטים במגמת תיאטרון לתואר שני באוניברסיטת תל אביב. בשנת 2008 קיבלה תואר דוקטור לאות כבוד מטעם אוניברסיטת בן גוריון, כהוקרה על היותה אשת תיאטרון, במאית ומנהלת אמנותית מוערכת, הפועלת ללא ליאות לקידום התרבות והאמנות.

ננרת קיש - עיצוב תפאורה

בוגרת תואר שני בהצטיינות במגמת עיצוב בחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל-אביב. מלמדת עיצוב תפאורה במכללת שנקר. בין ההצגות להן עיצבה תפאורה – בתיאטרון הבימה: הנאהבים והנעמיים, קופסה שחורה, אנה קרנינה (בשיתוף תיאטרון באר-שבע). בתיאטרון בית ליסין: מירלה אפרת, מקווה, החדר הכחול, איש הגשם, מייק, תנאים של חיבה, הדוד וניה, המלאך (בשיתוף תיאטרון המדיטק). באנסמל עיתים – רנה ירושלמי: חלום ליל קיץ. בתיאטרון המעבדה: מחזה חלום. בתיאטרון לילדים ונוער של אורנה פורת: מעלה קרחות. Theatre J (Washington D.C.): מקווה, חבלי משיח.

רוני כהן - עיצוב תאורה

עיצבתאורהלהצגותרבותבתיאטרוןהחאן,שםגםמשמשכמנהלמחלקתהתאורהובשאר התיאטרונים הפרטוארים. בין ההצגות להן עיצב תאורה – בתיאטרון החאן: אותלו, המצליחים, הקיץ, האשליה, אהובת הדרקון, הנסיכה האמריקאית, הקסם הגדול, תעלולי סקפן. בתיאטרון באר-שבע: דלתות נפתחות, נשים לא מצוירות, בלדה ספרדית, קומדיה של טעויות, אפריל הקסום, השחף. בתיאטרון הבימה: מלחמה. בתיאטרון בית ליסין: אהבת חי, גוד ביי אפריקה, סרט צרפתי, תנאים של חיבה, מראה מעל הגשר, ולנטינו. זוכה פרס התיאטרון הישראלי לעיצוב תאורה בשנים: 2003, 2006, 2009.

ששון גבאי - שלוֹימה

למד תיאטרון ופסיכולוגיה באוניברסיטת תל אביב. עבד בתיאטרון החאן עם להקתו של מייקל אלפרדס והשתתף בהצגות: משרתם של שני אדונים, מילכוד 22, אוכלים, רוזנטה חזר משדה הקרב. בתיאטרון הבימה: אופרה בגרוש, קוויאר ועדשים, המלט, בית ספר לנשים, אדם, עסק משפחתי, סירנו דה ברז'רק. בתיאטרון הקאמרי: הוצאה להורג, הזונה הגדולה מבבל, חולטה צרפתית, כולם רוצים לחיות. בתיאטרון בית ליסין: זוג פתוח, הקומיקאים, שיחות עם אבי (בשיתוף תיאטרון חיפה), "אמנות", מי מפחד מווירג'יניה וולף?, הזוג המוזר, תשוקה, איסמעיליה, התאונה, זהות, פילומנה (1993, 2005), איש הגשם, תנאים של חיבה, הדוד וניה. בתיאטרון באר-שבע: מירנדולינה, שרוף את זה (בשיתוף תיאטרון בית ליסין), זינגר. בתיאטרון המסחרי: זוג גרוש, פיטר פן. בקולנוע: רמבו 3, המחצבה, לא בלי בת, עונת הדובדבנים, סיפורי ת"א, צלקת, Made in Israel, ביקור התזמורת. בטלוויזיה: המרגל הבלתי אפשרי, הבובה, לגנוב את השמיים, מדוע לוקרבי, אהבה כואבת, הבריחה מדהראן, פרצוף של פוקר, קסטנר, סיטון, המכון, חדר מלחמה, דלפין (צרפת), פולישוק. זוכה פרס התיאטרון הישראלי - שחקן השנה על תפקידו בהצגה הזוג המוזר, זוכה פרס האקדמיה לקולנוע - שחקן המשנה על תפקידו בסרט עונת הדובדבנים, זוכה פרס האקדמיה לקולנוע - השחקן הטוב ביותר ובפרס הקולנוע האירופאי על תפקידו בסרט ביקור התזמורת.

מיה דגן - לאה

בוגרת בית ספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי 1998. בצבא שרתה בלהקת הנחל ובתיאטרון צה"ל. השתתפה בתיאטרון הספרייה בהצגות: אחים בדם, יוסף וכותונת הפסים, קיץ אחרון, עד התביעה, הגנרל של השטן, הפלייבוי של עולם המערב, ערב שירי אנדרו לוי וובר. בתיאטרון בית ליסין: טוב, מכתב לנעה, עשו עליך פעם סרט?, פיאף, במחזמר שיקגו, במחזמר ברנשים וחתיכות, אהבת חי, מייק, אלוהי הקטל, הדוד וניה, אהבה זה לא הכל. בקולנוע: בסרטו של אבי נשר פעם הייתי בטלוויזיה: בדרמה המוסיקלית היומית השיר שלנו, בדרמה הקומית אמא'לה, בתכנית מועדון לילה, בסדרת מערכונים גומרות הולכות, בסדרת הדרמה והסרט אבידות ומציאות, בסדרת הדרמה תמיד אותו חלום. זוכת פרס התיאטרון הישראלי - השחקנית המבטיחה, על תפקידה בהצגה מכתב לנעה.

מתוך החזרות

מיכה סלקטר - אהרליה

בוגר הסטודיו למשחק בהנהלת ניסן נתיב 1994. השתתף בהצגות רבות, ביניהן - בתיאטרון הבימה: יתומים, 12 המושבעים, זינזאנה, מלכוד 22, חשיבותה של רצינות, הדיבוק, הר לא זז. בתיאטרון הקאמרי: כטוב בעיניכם, מר גרין, האשה בשחור, ביבר הזכוכית, שמנה, עיר הנפט, אויב העם, המפקח בא, בואינג בואינג, מותו של סוכן, המלך ליר. בתיאטרון בית ליסין: תה, סרט צרפתי, אנדה. בקולנוע: מסע הפלמ"ח, ג'רפות, גרעין קשה, עיניים שלי, בת קול, אחים (הפקה של הטלוויזיה השוויצרית), ההסדר, אין שמות על הדלתות, אהבה ממבט שני. סדרות טלוויזיה: איש משטרה, סיטון, טירונות, המכון, האשה באפור, סיפורים קצרים על אהבה, מעורב ירושלמי, אלטלנה, שירות חדרים. כמו כן כתב את התסריט לסרט בת קול.

זכה בפרסים: בשנת 1995 בפרס ע"ש שמעון פינקל על תפקידו ב"יתומים", בשנת 2000 בפרס ע"ש עדנה פלדל על תפקידו ב"המפקח", בשנת 2002 בפרס ע"ש אברהם בן יוסף על תפקידו ב"מר גרין", בשנת 2006 בפרס ע"ש רפאל קלצ'קין על מגוון תפקידיו.

קרן צור - רוחליה

בוגרת בית הספר הבינלאומי המבורג - גרמניה במגמת אמנות ותיאטרון, במסגרת לימודיה בבית הספר הופיעה בקבוצת תיאטרון בינלאומית בשפה האנגלית. בעלת תואר ראשון בתקשורת ומדעי המדינה, אוניברסיטת חיפה. בוגרת החוג לתיאטרון באוניברסיטת חיפה 2001. בין ההצגות בהן השתתפה - בתיאטרון חיפה: משחקים בחצר האחורית, תופרות, אילוף הסוררת, מאדלן, משפחת ישראל, הילדה שאני אוהב, הצנזור. בתיאטרון בית ליסין: סינית אני מדברת אליך, אונור, קפה ערבה, האגם המוזנח, סרט צרפתי, אנדה.

זוכת פרס התיאטרון הישראלי - השחקנית המבטיחה (שנת 2003) על תפקידה בהצגה מאדלן, זוכת פרס התיאטרון הישראלי - שחקנית השנה, על תפקידה בהצגה אנדה.

מתוקה
ROOMSERVICE

סיבה לחגיגה!

הפתרון המושלם: קייטרינג מתוקה מגיע לכל מקום.
שיטת ההגשה המיוחדת שלנו תהפוך את האירוע שלך למוצלח ומהנה.
תפריט מגוון ואיכותי, מוכן על מגשי אירוח מזמינים שנפתחים בקלות,
הופכים בן רגע לחגיגה של טעמים נפלאים.

אהבה ממגש ראשון
1-700-723-723
www.metuka.co.il

מתוך החזרות

אברהם סלקטר - סטאשק

למד ב-H.B studio, ניו-יורק. השתתף בהצגות בתיאטרונים שונים. בין ההצגות בהן השתתף לאחרונה - בתיאטרון הקאמרי: תיקון חצות, אבא של חתן, אדון וולף. בתיאטרון הבימה: הבחורים בדלת מומל, יוליוס קיסר, סדקים בבטון. אנטיגונה הפקה משותפת של תיאטרון הקאמרי והבימה. בתיאטרון בית ליסין: מיר'ה אפרת, פלדה, פילומנה, איש הגשם, אנדה, פרינסס מרי 7. ההולכים בחושך, ציד המכשפות (תיאטרון חיפה בשיתוף עם תיאטרון הבימה), בתיאטרון חיפה: החתונה האחרונה, זכרונות חוף בריטון. בקולנוע: חולה אהבה משיכון ג', נקמתו של איציק פינקלשטיין, חסר קצת סוכר, ל"ג בעומר, שיגעון של אבא, השוטר אזולאי, ג'רפות, התפרצות א. בטלוויזיה: סיטון, קו 300, בלש בירושלים, פיפסופסים, שמש, סיפורים קצרים על אהבה, שבתות וחגים, פרשת השבוע, החברים של נאור, מרחב מוגן ועוד.

ידידים
(4,300 ש"ח)

**מייסדת ויו"ר ידידי התיאטרון:
ג'ני ברנדס**

**מנהלת אגודת הידידים:
תמר הררי**

**מרכזת ידידי התיאטרון:
ענת יוסיפוביץ**

מייסדים
(12,000 ש"ח ומעלה)

אהובי יגאל
אהרני קלרה ועמוס
ברנדס ג'ני וחנינא
גאון משה
גולדמן סיגל ועו"ד אמיר
דותן ורדה ובעז
הורביץ דליה ואלי
יוסמן ברוהיה ודודי
זהר נילי ואלי
חוזרוב פארה ועופר
חכים דורית
טוקטלי ד"ר עדנה
סגול טובה וסמי
פלס יהודית וישראל ז"ל
פרופר סוזי ודן
קלנר חני ואביגדור
קרן מרק ריץ לחינוך, תרבות ורווחה
קרן ע"ש פנחס זכאי ז"ל
קרן ראובן ואדית הכט
רכבי מיכל ויובל
שטיינרלינג סוזאנה
שקד שושנה וישעיהו
תרומה בעילום שם

אגודת ידידי תיאטרון בית ליסין
נוסדה באפריל 2006

לפרטים ולהצטרפות:
טל. 03-7255338

אבידן-בריר ברוהיה וד"ר אברהם בריר
אדיר אילנה וישראל
אדלר רונית וראובן
אדרי פנינה ומשה
אופיר ד"ר סימה וד"ר אבינעם
אורליצקי ענת ועפר
אחיעזר רותי
אלאלוף שרה
אלבין גליה
אל-יגור מלכה ויובל
אלישיך יוסי
אמיר דנה ושרון
אנג'ל ענת ואודי
אקרמן אסתי ובני
אריז מירי ושוקי
בארינבוים נטלי וצביקה
בהט מרישה וג'ו
בובליל בת שבע ומשה
בוקשפן נורית ועמירם
בוקשפן רותי ואלדד
ביילין הלנה וישראלי יעקב
ביצ'צ'ו פרופ' ניצן
בירו תלמה ויאנוש
בירן גינה ודני
בראון גבי ועמי
ברנר אביבה ועוזי
ברקת אלונה ואלי
ברקת מיקי ושייקה
גאון בני ז"ל
גבריאלי עדנה ארנן
גולדמן ד"ר רחל ופרופ' בולק
גוריון יפעת
גטלן רות
ג'יבלי ד"ר אלישבע ובינימין ז"ל
גלאנץ טליה
גלבע סולי ואורנשטיין יורם
גלבד ברכה ויעקב
גליקסמן דליה ויוסף
גרבינסקי דינה וישראל
גרוס ד"ר צביה ופרופ' יוסף
גרינבוים ורד ואילן
דברת מיירי ואהרון ז"ל
דגמי הגר ועזרא
דנקנר אורלי ונוחי
דנקנר זהבה ויצחק
דרנגר ורד ואברי
הלפן חנה ואלי
המבורגר אילנה ויאיר
הרטיב זאב והקר עדנה
הרטמן אסתי ואלקס
וולטש טלי ועמוס
ורטהיים דורית
זיו ג'וזפין וצבי
זליק ג'ולי ומיכאל
זרניצקי אורה ויוסי
חנן פסיה ואריה
חרל"פ ענת וד"ר שמואל
טולידאנו נירה

טייק עירונה
טיסונה נעמי ושלמה
טל דבי וסנדר
טרנר אריאלה ויעקב
יונס חנה ואלי
כספי יהודית ופרופ' אליהו
כרמון ציפה ואריק
לובש רון
לוי ד"ר ניסים
ליין תמר ויוחנן
ליאור צביה ודן
לנדאו ליאורה ואלי
מאירוביץ אילנה
מולכו שלומית ויצחק
מנור רות ויצחק
משפחת פדרבוש
נשיך נחמה וגד
סבג עדי ודורון
סגל מרשה ומיכאל
סט רחל
סיטון נורית וישה
סלע שרה ופרופ' מיכאל
סקר רבקה וצוקר עוזי
עזרי יורם
ערד אורה
פרדמן ליאורה ומיקי
פוקס רעיה ויצחק
פינס עודד
פינר ורדה ובוקי
פפושדו אלי
פרי עדנה
פרלוק אורנה וד"ר חיים
פרנקל ענת ושמואל
צ'ורלי תמי
צלרמאיר מיכל ומיכאל
קונדה ציפי ואפרים
קלגסבלד יעל ודורי
קרמון בלהה וצבי
קריב אסי
קרן משפחת צבי ועפרה מיתר
ראובני דניאלה ודורון
רהב הילה ורני
רוני (פקר) רן
רייז אורנה ואביב
רפפורט עירית
שרח זהבה ואריה
שטראוכלר בת-שבע
שיינמן דניאלה ודן
שמחאי סמדר
שני הדסה ומאיר
שרון ד"ר נעמי ורן
תאומים אדית ז"ל וסטרברכלביץ משה
תאומים עירית ומשה
תגר חיה ומרקו
13 תרומות בעילום שם

**מנהלת התיאטרון:
ציפי פינס**

**מנהל אדמיניסטרטיבי:
צבי ירון**

**מנהלת כספים:
מיכל דביר-חן**

**מחזאי בית:
הלל מיטלפונקט**

**דרמטורג התיאטרון:
אבישי מילשטיין**

מנהלה

מזכירת התיאטרון: תלמה גנור
מנהל שיווק: מיכה וייסמברגר
מנהל שיווק חוץ: יגאל הר-טל
מנהלת מח' מכירות:
עירית סוחוניצקי
דוברות יחסי צבור: זיוה סידון
מנהלת פרסום: מיכל גלעד
מנהלת מחלקת חינוכית:
ניצה שכנר
מנהלת מח' מנויים: לילך פנחס
מחלקת מנויים:
דורית מוסבי, יהודית רוקבן
מכירות בית: סימי מאירסון,
הילה כהן פלקון, גילי יקירי
עוזרת למנהל אדמיניסטרטיבי:
רוני חיים, בקי אפרתי
מזכירת הנהלה: יפית זיו
רכות שרותי משרד:
ויקי וייסמברגר
מנהלת חשבונות ראשית:
מירב כהן
חשבת שכר: לילי שפירא
מח' הנהלת חשבונות:
זוהר פורמן, טלי חובב
פניות הציבור: טל שני-וייסמברגר
מנהלי מח' שיווק טלפוני:
קופר סלביה, שגב תומר
מח' שיווק טלפוני:
מריה בנגרט, בתיה גמליאל,
זאבי זוהר, יפית טרייסמן,
ציפי לסינגר, רחל לסקי
מרים כספי, תמר רון, אלקה שלו
מנהלי שרות לקוחות:
טל ימיני, כלנית סטמק
נציגי שרות לקוחות:
מירה ביסון, רות בן-דת,
שרה גלעם, רותי חן,
ליאור ליבה-רנולד, שירה מאזה,
יעלה מירז, מאיה סברוב,
אילונה צוקרמן, שני גזית
מרכזיה: דבורה אהרון, עליזה שטרן
ארכיון: שי מרקוס
אחזקת בניין ומחסן:
משה גנץ, איציק סלח'ג, גולן ימין
אחראי סדרנים: שלמה דוידוב

**חברי ההנהלה
הציבורית**

עוזי ברעם - יו"ר
ערן אברהמי
פרופ' נב אחיטוב
איל ארד
נתנאל גלעדי
רמי בן-גל
רוית דום-פידל
אורית וינס
שלום חבשוש
אביגדור לוין
אריה מנדל
אריאל קפון

הפקה

מנהלת הפקות:
אדווה טמקין
מנהל הצגה ראשי:
אלן פיטלוק
מנהלי הצגות:
אסנת גבאי
אורנה דייטש
רונית זלוף
רולי יקואל
אורית עזריאל
שרון שפירא
ארז שפר

להצגה זו

תאורה:
אולג סטפנוב
שוקי אבו-חצירא
ביצוע תפאורה:
סדנת התיאטרון
צילומים לתכניה
ולתפאורה:
דניאל קמינסקי
הפקת תכניה:
מיכל גלעד
עיצוב התכניה:
אתי קלדרון
הסעות:
אמינות בשירות -
הסעת אמנים
תודות:
סילביה דורני
יהלי דגן

**שחקני התיאטרון
לעונות 11-2010 (לפי סדר א-ב)**

ז'רמן אוניקובסקי
אבי אוריה
חנה אזולאי-הספרי
דני איסרליש
יונה אליאן-קשת
ליאור אשכנזי
עדי בילסקי
איתי בלייברג
דודו בן-זאב
טלי בן-יוסף
גלי בן-גיאת
עידו בר טל
ששון גבאי
דני גבע
מורדי גרשון
מיה דגן
תחיה דנון
אילן דר
ברוך דרור
גיל וסרמן
מרים זוהר
יורם חטב
יורם טולדנו
יגאל נאור
רבקה נוימן
שלומי טפאור
אלברט כהן
דבי יבלונקה
עמוס לביא
יעל לבנטל
מיכל לוי
אסי לוי
קובי ליבנה

קבוצת צעירי בית ליסין

גלעד קמחי - מנהל קבוצת הצעירים
דניאל אפרת, דרור דהן, דיקלה הדר
ידידה ויטל, אופיר וייל, הילה זיתון
רויטל זלצמן, יוסי טולדו, טל-יה ילומי
שחר ישי, יניב לוי, גיא מסיקה,
קובי מורסיאנו, אבי סלמה

Rochale is Getting Married

A new Israeli play by **Savyon Liebrecht**

Directed by **Tzipi Pines**

Set Designer: **Kinerth Kisch**

Costumes Designer: **Yosi Ben-Ari**

Music By: **Ori Vidislavski**

Lighting Designer: **Roni Cohen**

Cast:

Sasson Gabay – Shloime

Maya Dagan – Leah

Avraham Selectar – Stashek

Micha Selectar – Aharale

Keren Tzur – Rochale

The beautiful, smart and talented Rochale has finally found a groom in her late thirties. Shloime, her father, a widower who is a Holocaust survivor, is beside himself with excitement. But after meeting the groom, who looks perfect, painful memories come up from the wartime in Poland. When a memory of a certain event is revealed, Shloime decides to call off the wedding. The painful relations between Rochale and her divorced sister are exposed and so does the story of an extraordinary friendship between Shloime and Stashek, who survived the war together and shared a great love to Rochale's mother. A moving drama by Savyon Liebrecht, based on her story "Rochale's Perfect Groom" from the collection "A Love Story Needs an Ending". Savyon Liebrecht won the award "Playwright of the Year" for both her plays "I'm speaking to you in Chinese" and "Apples from the Desert". Her play "The Banality of Love" won the award "The Israeli Play of the Year" and currently is performed at Beit Lessin Theatre.

First performance: 4 July 2010

Length: 2 Hours

Including intermission

Rochale is Getting Married

A new Israeli play by Savyon Liebrecht

BEIT LESSIN
THEATRE